

ננסי שלו – פרס מורה הפיזיקה המצטיין על שם עמוס דה-שליט

חנוכה, תשע"ז

זכיתי!

נכון, אני עומדת כאן היום כזוכת הפרס המכובד על שם עמוס דה-שליט למורה המצטיין לשנה תשע"ז, אבל אני יודעת שזכיתי הרבה קודם ולאורך כל שנות הקריירה שלי כמורה לפיזיקה.

זכיתי כשבחרתי במקצוע. כפי שרובכם יודעים, להיות מורה לפיזיקה למעלה מ-30 שנה – פירושו אין ספור שעות בתוך כיתה יחד עם מאות ואלפי תלמידים שאינם מתבגרים. תלמידים שהקשיבו, מי יותר ומי פחות, ששאלו, שאתגרו, צחקו ובסופו של דבר גם למדו ונהנו ממה שהבינו. היחסים המיוחדים, החום, החיכים והעיניים הסקרניות של התלמידים – הם אלה שעוזרים לי לחזור על אותם הנושאים שוב ושוב ולהתלהב בכל פעם מחדש מהחוקים, התאוריות ופלאי הטבע.

זכיתי להזדמנות לנסות ולהתנסות בכל שנה במשהו חדש. בתחילת הדרך אלה היו כיתות ברמות שונות, בגילאים שונים ובמסלולים שונים. בהמשך ניסיתי לגוון ולחדש בעזרת ניסויים חדשים, הדגמות, סימולציות ולאחרונה גם בסרטונים מהרשת ובהערכה חלופית. את עקרונות הפיתוח והגיוון אני מנסה כרכזת המקצוע גם להנחיל זה שנים בצוות המקצועי.

כשהגיע הזמן לפרוץ את גבולות הוראת הפיזיקה, שימשתי גם כמחנכת בכיתות מחוננים במשך 10 שנים. לפני שבע שנים צורפתי להנהלת בית הספר כרכזת הערכה ומדידה, ובשנתיים האחרונות אני משמשת כרכזת פדגוגית. הגיוון, החידוש והאתגרים הבלתי פוסקים הביאו אותי יום יום שמחה לבית הספר ועם מרץ לעשייה ונתינה.

זכיתי בחופש ובמרחב מצד כל הממונים ובכל התחומים.

זכיתי ללמד בעיקר במסלול של כיתות המחוננים, מה שאפשר לי תמיד להעמיק ולהרחיב בהתאם למה שהכיתה דרשה.

זכיתי במורים מעולים לאורך כל הדרך כמו פרופ' פיינגולד ז"ל, רלו שוורץ ז"ל ובחברים ושותפים לעבודה - יואב ירון ונלי פסחובסקי ז"ל.

זכיתי לאחרונה להכיר את פלי"א. לפני כשבע שנים הגעתי במקרה להשתלמות קיץ כאן במכון דוידסון בהנחייתה והובלתה של דר' זהורית קאפח. לא ידעתי למה אני באה אבל זה היה קשור למעבדה - החלק של הוראת הפיזיקה שתמיד משך אותי - ולכן החלטתי לנסות. התאהבתי. התכנית נותנת לי ולתלמידיי אפשרות לחקור ולהתנסות. אנחנו, כן אנחנו, כי המורה והתלמידים הם צוות, מרגישים בכל מעבדה כחוקרים צעירים. לומדים מהו חקר, מתנסים בניסויים מגוונים, לפעמים בהצלחה ולפעמים גם בכישלון, מפתחים כישורים בעבודת צוות באמצעות צוותים מתחלפים בכל ניסוי, נהנים מהגילויים ומהשיתוף של הנלמד בקבוצות השונות. אך לדעתי, לא פחות חשובה היא תחושת הביטחון והחופש שהתכנית נותנת לתלמידים וגם למורה. המתקשים תמיד יכולים להסתפק בחקר בעיה פשוטה יותר; המתקדמים יכולים להעמיק גם בניסוי וגם בניתוח. ולכולם - חשוב לזכור שאפשר גם להיכשל. השאלה החשובה היא מה לומדים מזה.

זכיתי למשפחה תומכת ואוהבת שנתנה לי לא מעט פעמים לשים את בית הספר, ההוראה והתלמידים במקום הראשון.

זכיתי בתלמידים רבים שהמשיכו בלימודי הפיזיקה לתארים גבוהים יותר. אז טוב לי!

כמה תודות לסיום,

לשותפיי המורים ומנהליי לאורך השנים בעירוני ה' בחיפה ובעירוני ד' בתל אביב,

על החופש והמרחב לעשות וללמד בדרך שלי,

לתלמידיי הסקרנים והמעולים המאתגרים אותי יום יום,

למשפחתי, בעלי וילדיי על היותכם לי.

ולסיום, אני רוצה להודות מקרב לב ליוכבד ברסטל שארגנה וקישרה ביני לוועדה, לקרן פרס עמוס דה-שליט, למזכירת הוועדה אילנה אייזן, לחברי ועדת הפרס ולעומדת בראשם, פרופ' בת-שבע אלון, שהחליטו להעניק לי את הפרס השנה.

את זכות ענקית עבורי לקבל את ההערכה והכבוד על עצם היותי מורה!

תודה רבה.